

Johanna Gezina van der Horst-Engelbertink

"Moatmans Anneke"

Weduwe van Rudolf van der Horst

* 23 november 1912

† 17 mei 2011

Annie werd in Rossum geboren en was als oudste kind erg ondernemend en nergens bang voor, ze haalde allerlei kattenkwaad uit. Thuis moest ze in het kippenbedrijf al vroeg meehelpen en dat aanpakken is ze nooit verleerd.

Na de lagere school al vroeg in fabriek, daarna als dienstmeisje bij burgemeester Bloemen in Weerselo. In Weerselo werkte ook ene leuke Rudolf, bakker bij van Olfen.

Daarna ging ze als kindermisje, huishoudster en kokkin in dienst bij de familie Jannink. Tot voor kort had ze daar nog een warm contact mee. Wat heeft ze hier lekker en apart leren koken! Zo was ze wel goed voorbereid op haar verdere leven.

Op 21 juni 1939 trouwde ze met haar Rudolf. Hun huwelijksreis op de fiets naar het verre Arnhem was hoe dan ook een groot succes.

In de oorlog was er voor een bakker geen gebrek, brood werd vaak geruild voor boter, vlees of spek. 's Avonds kwam er dan ook vaak bezoek een gezellig potje kaarten. Maar het huwelijksleven ging gewoon door, om het anderhalf jaar werd er een

kind geboren en dat betekende dat je langer licht mocht hebben. Dat kwam de kaartspelers ook wel goed uit.

Met het eerst kind was Annie erg druk, later vond ze het werkwoord delegeren uit en ging het wat makkelijker... Als de kinderen te druk waren loste ze het op met een sleef water.

Nood breekt wet en zeker in de oorlog. De kleintjes in de kinderwagen lagen soms wel erg hoog en roken heerlijk naar koffie of thee. Maar in deze zware tijd was er toch nog wel een plaatsje voor Cor uit Schiedam, ze werd gewoon opgenomen in het gezin.

Toen de thuiswonende kinderen gingen werken, werd er driemaal daags gekookt. Om 12 uur voor de schoolgangers en 's avonds voor de werkers en later op de avond nog eens, want anders werd het te vol. Altijd was ze gastvrij, ook voor onverwacht bezoek of vriendjes en vriendinnetjes van de kinderen. Mee-eten was de normaalste zaak van de wereld.

Na de oorlog was de moestuin nog steeds van levensbelang, alles wat je nodig had werd er verbouwd. Annie deed het allemaal zelf, zelfs op het laatst aan de Neercasselstraat toen het eigenlijk al niet meer kon. Dan zag je haar zittend tussen de prei, wachtend op een opbeurende hand.

Als kind nergens bang voor, verjoeg ze op hoge leeftijd, gekleed in nachtpon en haarnetje een inbreker!

Het meeste plezier beleefde ze met haar kinderen en kleinkinderen tijdens het dauwtrappen, soms met angstaanjagende taferelen op het spoor. Wandelen,

fietsen en vooral de sauna: zo kun je dus 98 jaar worden!

Maar Annie heeft natuurlijk tijdens haar lange leven ook veel verdriet meegemaakt, het leven heeft een zon- en een schaduwzijde. We kunnen ons wel voorstellen dat de dood van Hansje op zesjarige leeftijd zijn sporen heeft nagelaten. Hier uitte ze zich zelden over, ze accepteerde het als haar lot. Met die vele andere kinderen kon ze ook niet bij de pakken neerzitten: het leven gaat. Ook de dood van Rudolf, die 80 werd, accepteerde ze, maar de dood van Rudie en natuurlijk ook die van Martin, terwijl ze zelf al zo oud was, dat heeft haar in haar laatste jaren wel erg beziggehouden.

De laatste paar jaar waren voor haar niet geweldig, haar gezondheid en mobiliteit werden minder en op het laatst was de rek er uit. Ze wilde doorgaan tot de 100, dat is haar niet gelukt. Van de 98 jaren 96 in relatief goede gezondheid, dat zou toch ook een reden tot tevredenheid moeten zijn.

Moatmans Anneke bleef altijd het positieve van het leven zien en was tot het laatste moment tevreden over wat ze op de wereld had gezet: haar kinderen, kleinkinderen en natuurlijk ook haar achterkleinkinderen.

We danken u voor uw getoonde belangstelling en medeleven.

De familie

